

Cuvântul cu Dumnezeu: Singurul Fiu la Tatăl

În evanghelia după Ioan Domnul Isus ne este prezentat mai mult corespunzător Numelui Său, care exprimă Ființa Sa, decât în legătură cu titlurile Sale. El este văzut acolo mai cu seamă ca fiind Cuvântul și Fiul, și nu atât de mult ca Mesia sau ca Mare Preot sau ca și Cap al trupului Său, al Adunării.

Prin urmare **gloriile personale** ale lui Dumnezeu și ale Fiului Său constituie tema predominantă a acestei evanghelii; mântuirea omului stă întrucâtva pe planul secund. „Fiul” face cunoscută dragostea nespus de mare a Tatălui și revelează slava Numelui Său. În timp ce iertarea păcatelor este amintită numai o singură dată în această evanghelie, viața veșnică, ca dar al lui Dumnezeu făcut tuturor acelor care cred, apare așa de des înaintea privirii noastre, că această expresie devine caracteristica distinctivă a celei de-a patra evanghelie, așa cum fiecare cititor poate ușor constata.

Versetetele introductive ale evangheliei după Ioan (capitolul 1,1-18)

Tema deosebit de importantă a celei de-a patra evanghelie devine vizibilă în versetele introductive, și noi remarcăm caracterul sublim al temei, dacă comparăm introducerea ei cu introducerea la celelalte evanghelii. Evanghelia după Matei, după Marcu și după Luca, fiecare în concordanță cu scopul ei specific, ne prezintă pe Domnul în legăturile Sale pământești și temporale față de oameni, așa cum ele au fost prorocite în Vechiul Testament; însă evanghelia după Ioan descrie pe Domnul în relația Sa cerească și veșnică, care a fost prezentată pe deplin oamenilor, dar care însă nu a fost prezentată în Psalmi, în prorocii sau prin modele.

Prin urmare primele trei evanghelii arată la început că Domnul S-a arătat împlinind vechile prorocii și corespunzător liniei genealogiei descrise în ele. Este remarcabil că în evanghelia după Ioan nu găsim astfel de introduceri; aici nici nu este citat vreun loc din Vechiul Testament și nici nu este prezentată genealogia. Motivul pentru această diferență bătătoare la ochi devine imediat clar, dacă ne amintim că Ioan a fost inspirat să relateze, „*că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu*” (vezi Ioan 20,30.31). Nici o ordine succesorală omenească, nici un loc preluat din Lege, din proroci sau din Psalmi nu ar fi fost mai potrivit să-L prezinte pe Cel care era Dumnezeu și care la început era cu Dumnezeu. Cuvintele de introducere, care stau așa de neașteptat și de simple înaintea noastră, arată maiestatea nespus de mare a temei.

Cuvintele introductive exprimă trei adevăruri de bază referitoare la Persoana Domnului, și anume:

1. Cuvântul era Dumnezeu și El era la început cu Dumnezeu
2. Cuvântul a devenit trup (carne) și a locuit între oameni
3. Cuvântul era singurul Fiu.

Cuvântul la început

În versetele de la 1 la 18 avem prefața făcută de Duhul Sfânt la evanghelia după Ioan; versetul 15 constituie o intercalare, care conține mărturia lui Ioan Botezătorul referitoare la valoarea neînsemnată a persoanei sale. Această introducere începe cu referirea la înălțimea supranaturală a subiectului evangheliei după Ioan. Voalul zilelor trecutului este dat la o parte

dinaintea ochilor noștri de către Duhul Sfânt printr-o frază impresionantă, și ne este permisă o privire fugitivă în veșnicie: „*La început era Cuvântul*”.

Strălucind în slava personală a Ființei Sale, privim, învățați prin Duhul, Cuvântul, pe unicul Fiu al lui Dumnezeu. Cuvântul ne îndrumă să privim înapoi, și ochii noștri văd uimiți peste granițele tuturor celor create și ei umblă în afara derulării regulate a timpului măsurabil, ca să adore Cuvântul veșnic, care „*era la început*”.

William Kelly scrie în „*Exposition of the Epistles of John*”; „*La început și de la început*” (Ioan 1,1; 1 Ioan 2,13). El era Cuvântul și Fiul înainte de timpul care este descris prin cuvintele „*de la început*”. Nici un duh omenesc nu poate scruta pe Fiul veșnic al Tatălui veșnic; și întruparea Lui ca Om adâncește în mod necesar și mai mult această imposibilitate de pătrundere. Dar aceasta nu este nicidecum un motiv să nu se creadă ceea ce ne depășește nespus de mult; a fost revelat, așa că nici o îndoială nu este justificată. Motivul pentru care omul se împiedică de toate acestea constă în aceea că omul de la sine însuși trage concluzii referitoare la Dumnezeu, ceea ce totdeauna este greșit. Dacă vrei să rămâi în adevăr, atunci trebuie să pornești de la Dumnezeu; căci cine cunoaște adevărul, decât numai Dumnezeu? Și cine ar putea revela adevărul decât numai Dumnezeu, așa cum El a făcut-o în Hristos?

Ioan exprimă în evanghelia sa foarte exact: „*La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.*” Nu contează cât de mult încerci în mintea ta să te așezi în profunzimea veșniciei trecute. Să presupunem milioane de ani! Ei nu sunt începutul, cu toate că desigur nu se cuvine să se vorbească despre „ani”, înainte să fie introdusă unitatea de măsură a timpului. Dar așază-te în mintea ta în această profunzime incomensurabilă: El trăia atunci. El, Cel veșnic, nu a avut nici un început și în personalitatea Lui El era „*cu Dumnezeu*”.

Și totuși, El era nu numai „*cu Dumnezeu*” ca o altă Persoană – alături de Tatăl și de Duhul, ci El era Dumnezeu. Nu este nici măcar o singură însușire, care ar fi mai caracteristică pentru Dumnezeu, decât existența Sa veșnică; dacă El nu este veșnic, atunci El nici nu este Dumnezeu.

Un cu totul alt aspect esențial ne este prezentat în 1 Ioan 2,13. Acolo nu este vorba să se cunoască Acela care era la început cu Dumnezeu, ci se spune: „*fiindcă ați cunoscut pe Cel care este de la început*”. Este începutul, când El S-a întrupat în lumea aceasta: „Cuvântul a devenit trup”. Aceasta este o realitate absolut nouă. Acest „*de la început*” este valabil din momentul când El S-a revelat pe Sine Însuși ca Emanuel, Dumnezeu-Om. El era Acela pe care „*părinții*” L-au cunoscut. Ce poți tu ști despre Fiul în veșnicie, în afară de faptul că El era unicul Fiu în sânul Tatălui, fiind permanent desfătarea Sa, așa cum ni se spune în Proverbe 8,30.31?

Așa era El, pe când nu exista nici o creatură, atât sus cât și jos, nici îngeri, nici oameni, și nici o ființă inferioară. Atunci era numai Dumnezeul binecuvântat, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, așa cum noi știm astăzi; și erau planuri divine, care trebuiau să ne fie făcute cunoscut mai târziu, nouă, celor care credem. Ce știm noi mai mult decât aceasta? Dar dacă privim la Acela, „*care este de la început*”, atunci – am putea spune – se poate învăța și cunoaște aproape totul.”

Este evident că afirmația despre existența Cuvântului la început ne conduce la un moment situat înaintea primului act al creației, care ne este descris în Geneza 1,1, aceasta înseamnă că noi privim în veșnicie prin această revelație. Realmente, această pre existență absolută devine mai clară din context, unde aflăm că, Cuvântul a creat fiecare lucru în parte, care a fost

chemat la existență sau a fost creat: „*Toate au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.*” (versetul 3).

Cuvântul a devenit trup

Este instructiv să privim succesiunea lucrurilor care sunt spuse în aceste versete despre Cuvânt. După ce mai întâi au fost prezentate gloriile inițiale ale Cuvântului înainte de toate timpurile, apostolul relatează apoi în introducerea sa despre întruparea Cuvântului ca Om. Citim: „*Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi ... plin de har și de adevăr. Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har*” (versetele 14-16). Noi suntem învățați aici foarte clar și precis. Că Cuvântul, care S-a întrupat, era Cuvântul care era „*la început*”, cu mult înainte ca El să devină trup.

De aceea „*Cuvântul*” din versetul 1 este „*Cuvântul*” din versetul 14. Cuvântul, care a locuit printre noi, prin faptul că a luat chip de om, și a cărui slavă noi am privit-o, care era plin de har și de adevăr, era Cuvântul care era la început, plin de înțelepciune și maiestate veșnică.

Alte explicații despre Cuvânt

În lumina acestor locuri, nu este greu pentru credință, nu, înseamnă o bucurie de nedescris, să primească aceste adevăruri despre gloriile extraordinare ale Cuvântului. Cuvântul era nu numai la început, ci și „*Cuvântul era cu Dumnezeu*” – o Persoană la altă Persoană – deci așa de real „*cu Dumnezeu*” (versetul 1), precum Cuvântul în chip de om era „*printre noi*” (versetul 14). Mai mult chiar, Persoana continuă să existe și nu Se schimbă, căci „*Cuvântul era Dumnezeu*” (versetul 1).

În versetul 2 se scoate apoi în evidență, că El ca Persoană deosebită era la început cu Dumnezeu; pronumele demonstrativ folosit în textul original nu permite nici o îndoială, că El este identic cu „*Cuvântul*” (versetul 1): „*Cuvântul era (la început) cu Dumnezeu*”. Vedem deci, și prin aceasta inimile noastre sunt conduse la adorare, că Cuvântul, care a devenit trup, la început nu era un simbol abstract sau o însușire sau o reflectare specială a Dumnezeirii, ci o Persoană, care era prezentă la Dumnezeu; și mai mult chiar, acest Cuvânt era Dumnezeu Însuși. Încă o dată, Cuvântul nu era o caracteristică personală a lui Dumnezeu, ci o Persoană diferită la Dumnezeu, tot așa de real și adevărat precum El era Dumnezeu Însuși. Noi nu citim că Dumnezeu era Cuvântul, ci că Cuvântul era Dumnezeu; noi vrem să păstrăm cu grijă în inimile noastre această diferență în exprimare.

Patru ziduri de protecție, tari și înalte

Desigur, orice inimă plină de reverență va trebui să mediteze la vorbirea Duhului Sfânt, care dovedește deosebit de exact și de clar personalitatea veșnică a Cuvântului Însuși. Se observă că „*Cuvântul*” a fost făcut tema centrală a fiecărei propoziții scurte din versetele 1 și 2, ca și cum slava acestui Nume trebuie protejat de un atac – indiferent din ce parte ar veni.

- a) La început era *Cuvântul*
- b) și *Cuvântul* era cu Dumnezeu
- c) și *Cuvântul* era Dumnezeu
- d) *Acesta* era la început cu Dumnezeu.

În primele trei propoziții se repetă substantivul „Cuvântul”, și în propoziția a patra pronumele în limba greacă arată clar și incontestabil același substantiv. Persoanei Cuvântului veșnic I se acordă o protecție împătrită prin aceste afirmații scurte și clare ale inspirației, chiar de la începutul acestei evanghelii a lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Aproape că se creează impresia că Dumnezeu a rânduit aceste propoziții protectoare, pentru ca sfinții să fie păziți de doctrina periculoasă, că El ar fi fost Cuvântul numai în natura Sa omenească. O astfel de învățătură ar putea fi protejată prin aceste versete numai dacă textul ar fi răstălmăcit în chip nemaiauzit. În loc să se ia locul așa cum este, trebuie, pentru a susține afirmația falsă, adăugate notele marginale din paranteze:

- a) La început era (El, Acela, care a devenit) Cuvântul
- b) Și (EL, Acela, care a devenit) Cuvântul era cu Dumnezeu
- c) Și (El, Acela, care a devenit) Cuvântul era Dumnezeu
- d) Acesta (, Cel care a devenit Cuvântul,) era la început cu Dumnezeu.

Dar noi nu găsim niciunde în Scriptură, că „Dumnezeu *a devenit* (egeneto) Cuvântul”, și nici că „El a devenit Cuvântul”, dar noi citim în locul acesta, că „Cuvântul *era* (een) Dumnezeu”. Cuvântul era la început Dumnezeu, dar mai târziu Cuvântul „*a devenit*” (egeneto) trup (Ioan 1,14). Din punct de vedere istoric, „a devenit” în acest context se referă la întruparea ca Om. În mod corespunzător citim că Fiul lui Dumnezeu „*a venit*” („a devenit”) din sămânța lui David (Romani 1,3), „*dintr-o femeie*”, „*sub Lege*” (Galateni 4,4); în toate aceste locuri stă același cuvânt grecesc.

Duhul Sfânt explică însă în Ioan 1,1 și 2 ce *era* Cuvântul la început, și nu ce *a devenit* Cuvântul apoi ca Om. Ia seama exact la verb: „*era*”. Este remarcabil că în aceste locuri se folosește forma trecut (imperfectul în limba greacă exprimă o acțiune care se continuă), și nu forma de prezent, care se întâlnește mult mai des.

Forma prezent se întâlnește de exemplu în propoziția scurtă: „*care este în sânul Tatălui*”; aceasta se referă la Fiul devenit Om (Ioan 1,18); și tot așa în alt loc: „*care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat în veci*” (Romani 9,5). Nu este semnificativ, că Scriptura nu spune: „Cuvântul *este* Dumnezeu”, ceea ce este un adevăr binecuvântat, ci: „Cuvântul *era* Dumnezeu”? Înțelesul gramatical pune accentul pe adevărul că la început, înainte de toată creația, pe care El a făcut-o și care este lucrarea mâinilor Sale, Cuvântul era prezent în Dumnezeirea absolută.

Cuvântul personal (Logos) la început

Vrem să ne descultăm și să stăm un moment la această „*viziune mare*” (Exod 3) a revelației. „Cuvântul (Logos) *era* Dumnezeu” și „Cuvântul (Logos) *a devenit* trup”, acestea sunt cele două descrieri făcute de Duhul Sfânt despre Ființa Cuvântului și despre activitatea de mijlocire a Cuvântului. Ce înțeles deosebit are această expresie „*cuvânt*”? Dacă vrem să încercăm să explicăm pe scurt, este exprimarea sau facerea cunoscut a unui adevăr, care este ascuns în duh sau în gândire. În mod corespunzător Scriptura Însăși este denumită Cuvântul (Logos) lui Dumnezeu (Evrei 4,12 și alte locuri), căci ea este o redare scrisă exactă a adevărului divin.

Însă în timp ce în ambele locuri se exprimă gândurile lui Dumnezeu, este totuși evidentă o deosebire mare și importantă între Cuvântul din Ioan 1,1 și Cuvântul scris al Scripturii. Primul este Persoana, care era Dumnezeu, și care la început era cu Dumnezeu; ultimul, care desemnează „*Cuvântul lui Dumnezeu*”, este impersonal; în afară de aceasta, acest Cuvânt al lui Dumnezeu S-a văzut abia atunci când „*oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfânt*” (2 Petru 1,21).

Cuvântul personal dimpotrivă, care este Dumnezeu, nu are nici un început, El posedă dintotdeauna în Sine Însuși o capacitate desăvârșită de a exprima sentimentele și gândurile lui Dumnezeu. Căci Cuvântul era la început Cuvântul, El era capabil să reveleze dragostea lui Dumnezeu, înțelepciunea lui Dumnezeu, intenția lui Dumnezeu, da, pe Dumnezeu Însuși, pe care nimeni nu L-a văzut, și nici nu-L poate vedea. Când Cuvântul a devenit trup, atunci oamenilor li s-a făcut cunoscut în El și prin El această revelare a lui Dumnezeu (Ioan 1,14-18).

Tăgăduirea, că Cuvântul era din veșnicie

Cu privire la aceste glorii de necercetat, care mereu dau naștere din nou la adorare profundă, adusă din partea noastră, nu putem considera lipsit de importanță când se tăgăduiește că Domnul Isus era din veșnicie Cuvântul. Desigur nu este altceva decât o lezare gravă a adevărului revelat, dacă se învață că Domnul nu a fost Cuvântul înainte ca El să devină Om. Și totuși – trist și destul de grav – nu demult această învățătură a apărut public prin întrebarea următoare: „I se ia ceva, dacă se spune că în El ca Om s-au exprimat pe înțeles toate gândurile divine, și că aceste gânduri au așteptat întruparea Sa, ca să fie exprimate?” Ce este aici formulat ca întrebare, a fost în altă parte afirmat ca adevărat, căci rătăcirile câștigă tot mai mult în cutezanță.

La aceasta răspundem, că această concepție îndepărtează atât slava personală cât și cea veșnică a Cuvântului, pe care Duhul Sfânt I-o dă în Ioan 1,1.2. Se tăgăduiește că Cuvântul era din veșnicie Dumnezeu într-un fel în care Tatăl și Duhul Sfânt nu erau. Așa se tăgăduiește apoi și faptul că Cuvântul la început era Cuvântul și prin afirmații grosolane se pun granițe naturii Acestui Sfânt, că El ar fi incapabil să fie Cuvântul înainte de întruparea Sa ca Om.

Căci – așa cum am spus – întrebarea amintită mai sus face aluzie la ceea ce în altă parte se spune în mod categoric: că o exprimare ușor de înțeles a gândurilor divine este posibilă numai prin om; „gândurile au așteptat întruparea ca Om a Sfântului, ca ele să poată fi exprimate”. Însă la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile; și Cuvântul era Dumnezeu. Dacă înainte de întruparea Sa ca Om El a fost în stare să exprime așa ceva, atunci El era Cuvântul, așa cum Îl revelează Scriptura. Dacă înainte de întruparea Sa ca Om El nu a fost capabil (fie ca Domnul scump să ierte un astfel de gând!) de aceasta, atunci până în momentul acela El nu a fost Cuvântul; și aceasta este afirmat cu îndrăzneală de unii.

Logosul ca Persoană înainte de întruparea ca Om

Fără îndoială este adevărat că, Cuvântul ca Om a revelat desăvârșit pe Dumnezeu înaintea oamenilor; dar ce a făcut Cuvântul, după ce El S-a întrupat ca Om, pentru aceasta El, Cel care era Dumnezeu, era capabil și în Sine Însuși înainte de întruparea ca Om. În Dumnezeire El era „*la început*” Cuvântul în Persoană, Logosul; nu era El de aceea „*la început*” „*expresia clară*

a gândurilor lui Dumnezeu”? Geneza 1 relatează despre o sfātuire tainică a Dumnezeirii, care se referă la crearea omului, și noi auzim despre o exteriorizare „a gândurilor divine”; căci Elohim a zis: „*Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră*” (versetul 26). Nu este aceasta expresia gândurilor, intenției și voii lui Dumnezeu, când – așa cum citim – „Elohim a zis”? Aici Cuvântul a exprimat, înainte să fie creat omul, în discuția intimă a Dumnezeirii, planul divin referitor la începutul omenirii. Această hotărâre a Dumnezeirii a fost exprimată prin Cuvânt și a fost tradusă în limbaj omenesc, păstrată în Scrierile inspirate, pentru ca mai târziu oamenii să fie lămuriți prin ele.

Deoarece „la început” era Cuvântul, este clar că Persoana care era Cuvântul era „*la început*”; și deoarece „Cuvântul era Dumnezeu”, această „expresie” în Persoană era „*la început*”. Către cine era îndreptată această vorbire este o întrebare care nu atinge existența Sa; neștiința noastră nu influențează cu nici un chip *realitatea revelației* că „*la început era Cuvântul*”. Oricare ar fi fost discuțiile în veșnicia trecută în Dumnezeire sau mai târziu față de ființele cerești și pământești, toate au pornit de la activitatea Cuvântului. Atât înainte cât și după întruparea ca Om, Dumnezeu a vorbit în Cuvântul veșnic și prin Cuvântul veșnic și în felul acesta a exprimat în cea mai mare desăvârșire gândurile Sale și voia Sa.

„Cuvântul a devenit trup ... plin de har și de adevăr”

Cuvântul a existat înainte de întruparea Sa ca Om. Cuvântul unui om există deja în gândurile sale și în imaginația sa înainte ca el să iese de pe buze și să poată fi auzit de alții. Duhul lui Dumnezeu ne revelează că Cuvântul era la început, înainte ca El să devină trup și să locuiască printre noi. Cortul întâlnirii a fost construit pe pământ după modelul din cer, care a fost arătat lui Moise. Aceia, pe care oamenii L-au văzut, era Același, care până în momentul acela n-a fost văzut de nimeni și care locuia într-o lumină de care nu te poți apropia.

„*Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi ... plin de har și de adevăr*”. Cuvântul devenit trup era expresia gândurilor lui Dumnezeu cu privire la har și la adevăr. În ceea ce privește prezentarea lor în lumea aceasta, harul și adevărul au fost văzute pentru prima dată atunci când Cuvântul a devenit trup. Și ce potrivit a fost Cuvântul pentru această prezentare, căci El era Dumnezeu, și la început era la Dumnezeu! *În măsura în care harul și adevărul erau cuprinse în planul lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, în aceeași măsură ele au fost personificate atunci în Cuvântul ca Persoană*. Ca urmare Cuvântul, atunci când a devenit trup, a fost văzut „*plin de har și de adevăr*”. Aceste însușiri dumnezeiești erau prezente în Persoana Sa atât înainte de întrupare cât și după întrupare. Harul era în El, și harul înseamnă mai mult decât dragoste, căci el este dragoste, care triumfă asupra răului; și aici era și adevăr, prin aceea că natura cea mai lăuntrică atât din Dumnezeu cât și din om a venit total în lumină tocmai prin prezența Cuvântului devenit trup pe pământ.

Unicul Fiu

În vorbirea Scripturii „Cuvântul” stă în legătură cu Dumnezeu, în timp ce „Fiul” în general stă în legătură cu Tatăl, cu toate că El este în legătură și cu Dumnezeu, ca de exemplu „Fiul lui Dumnezeu”. Cuvântul ne face cunoscut în mod deosebit pe Dumnezeu, Căruia omul Îi este răspunzător ca Creator și Domnitor al său, și numele Logos face aluzie la plinătatea și veridicitatea revelației Sale. Fiul revelează pe Dumnezeu Tatăl, în dragostea Sa și numele Fiu

exprimă profunzimea sentimentului, belșugul, gingășia și intimitatea, atunci când El Îl revelează în felul acesta. Aceste două revelații sunt legate cu una și aceeași Persoană binecuvântată, și în felul acesta noi vedem în El pe Dumnezeul Său și Dumnezeul nostru, pe Tatăl Său și Tatăl nostru. El, Cel care revelează totul, este atât *Cuvântul, cât și unicul Fiu*.

Expresia „unicul Fiu” se întâlnește pentru prima dată în paranteza din versetul 14, unde se vorbește despre Cuvântul întrupat: „și noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui”. Aici ni se relatează ce vede credința aceluia ai cărui ochi au fost luminați prin Duhul. Această privire nu era o rază de lumină fugară a unei apariții dumnezeiești, așa cum ea s-a văzut din când în când în timpurile Vechiului Testament, ci slava Cuvântului întrupat a fost privită cu admirație și bucurie; oameni venerabili s-au oprit plini de bucurie și adorare înaintea ei, și aceasta ei o fac și astăzi.

În afară de aceasta, slava Cuvântului întrupat ca om era o revelare de o natură cu totul nouă, care s-a deosebit principial de toate celelalte cunoscute în timpurile Vechiului Testament. Nu era slava Șehina, copleșitoare și respingătoare, a lui Iehova, care locuia între heruvimi, ci era slava unicului Fiu din partea Tatălui. Acest fel de exprimare a făcut cunoscut caracterul copleșitor al revelației personale în Cuvânt. Slava Cuvântului, care a fost „văzută în trup”, era slava (caracterul ales revelat) unei dragoste unică în felul ei a Tatălui și a Fiului în Casa Tatălui, în cerul cerurilor, dar ea era prezentă în El pe pământ.

Slava Cuvântului, care a locuit „printre noi” plin de har și de adevăr, avea natura *slavei unicului Fiu din partea Tatălui*. Slava Sa a fost exprimată în prezentarea Sa personală a Tatălui așa de desăvârșit și proporțional, că ea purta caracterul unicului Fiu din partea Tatălui; de aceea Domnul a spus: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”. Era o armonie absolută în natura Tatălui și a Fiului.

În El, Cuvântul, care a locuit printre oameni, harul Tatălui și bucuria tainică au găsit un loc de odihnă, așa cum la nimeni altul nu era posibil, decât numai la unicul Fiu al Tatălui. Acesta era caracterul părtășiei Tatălui cu Fiul în existența lor veșnică înainte de întemeierea lumii, și ea a fost făcută cunoscut oamenilor prin întruparea Cuvântului. Strălucirea Cuvântului întrupat era strălucirea dragostei Tatălui Însuși.

„El caracterul Tău îl are, și El e oglindirea Ta.

E strălucirea slavei Tale, ce-alină-n veci dorința Ta.”

În sânul Tatălui

După ce El a vorbit despre Cuvântul întrupat, care a putut fi văzut „printre noi”, ca unicul Fiu (versetul 14), Duhul Sfânt ni-L prezintă ca Acela care a făcut cunoscut tainele Tatălui: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela (aceasta înseamnă: nimeni altul decât numai El singur) L-a făcut cunoscut”.

Este numai un singur Fiu al Tatălui – unicul Fiu. Deoarece Fiul este denumit unicul Fiu, este exclus orice gând nehibzuit, că Tatăl ar putea avea și un alt Fiu. Tot ce constituie Ființa lui Dumnezeu în Fiul se găsește exclusiv în unicul Fiu al Tatălui. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu, căci Ființa Sa este ascunsă pentru toate făpturile în întunericul unei taine de nepătruns. Acum zidul de despărțire, care se întindea de la pământ până la cer, a fost dărâmat, așa cum catapeteasma Templului s-a rupt în două „de sus până jos”. Tainele veșnice din Dumnezeu, care este lumină și dragoste, au fost acum descoperite, unicul Fiu Însuși este Reprezentantul și Tălmăcitorul lor.

În sân!

Acest mod de exprimare deosebit al Duhului, care ne descrie relația Fiului cu Tatăl, o găsim în legătură cu această revelație personală a Sa. Tocmai acest mod de exprimare este cel care dă naștere în noi la sentimentele cele mai profunde și adorarea noastră cea mai înaltă – „*singurul Fiu, care este în sânul Tatălui*”. Sânul Tatălui! A fost un timp când Iehova a vorbit lui Israel „*în locul tainic al tunetului*” (Psalmul 81.7). Acum însă Dumnezeu Tatăl a vorbit din locul intim al dragostei veșnice, și anume prin Fiul, care permanent a locuit acolo, și locuiește acolo.

Sânul este locul unde se exprimă și se savurează dragostea; unicul Fiu locuiește acolo, ca să savureze această dragoste și să o împărtășească; ea împărtășește orice dorință tainică și orice bucurie cu Acela care este înconjurat de ea (compară cu Mica 7.5): „*Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face*” (Ioan 5.20). În El s-au arătat toate sentimentele profunde care umplu inima Tatălui. Noi le cunoaștem deja acum, le vom cunoaște însă mult mai mult de la Fiul în casa Tatălui.

„O, Dumnezeule-al iubirii,
În Fiul Te-ai descoperit!
Ce mare este plinătatea,
Ce-n El credința a zărit!
Dar pe deplin ne-om bucura,
Când vom privi iubirea Ta.”